

Gifte Telefonistinder.

Vi har bragt i Erfaring, at Telefonistindernes Forening nylig har indgivet et Andragende til Telefonselskabets Bestyrelse om, at Telefonistinderne maatte forblive i Selskabets Tjeneste ogsaa efter Indgaaelse af Ægteskab, hvilket i Øjeblikket er dem nægtet.

Andragendet blev afslaaet med den Begrundelse, at Selskabet ikke paa dette Tidspunkt kunde optage en Drøftelse om dette Spørgsmaal, som berører Pensionsforholdene, da Selskabets Koncession udløber i 1918.

Telefonistinderne udtalte derefter Ønsket om en midlertidig Ordning, hvorved Pensionsspørgsmaalet var udelukket. Derpaa mente dog Selskabet heller ikke at kunne indlade sig.

Vi tager næppe fejl, naar vi antager, at det her drejer sig om en principiel Modstand mod, at gift Kvinde paatager sig anden Gerning end Hjemmets Gerning. Der er stadig hos vore mandlige Autoriteter, baade indenfor offentlig og privat Virksomhed en Tilbøjelighed til at agere Forsyn overfor deres kvindelige Arbejdere og blande disses private Forhold ind i deres Arbejdsforhold. Hvad i Himlens Navn vedrører det Arbejdsgiverne, baade de offentlige og de private, hvorledes deres kvindelige Arbejdere affinder sig med deres hjemlige Pligter, naar blot de udfører deres Arbejde efter Ønske. Rækker en Arbejdsgivers Myndighed da længere, naar det gælder kvindelige Arbejdere, end naar det gælder mandlige? — Vilde det nogensinde falde en Arbejdsdirektør ind at foreskrive en mandlig Arbejder f. Eks., hvor mange Børn, han med sin Gage havde Raad til at forsørge, eller at blande sig i, om han paa et bestemt Lønningstrin havde Raad til at gifte sig? —

Hertil kommer, at Enker og fraskilte Hustruer anvendes i Telefonselskabets Tjeneste paa lige Fod med ugifte, og, at gifte Kvinder, som lever sammen med deres Mænd, godt kan anvendes som Vikarer med samme Arbejde som ugifte kun uden Lønstigning og andre Goder, der følger af at være fast ansat. Mon det er lettere for en Enke eller en fraskilt Hustru med Børn at overkomme Hjemmets Gerning ved Siden af sit Arbejde ved Telefonen end for en

Hustru, som har sin Mand til at hjælpe sig med at holde den nødvendige Hjælp til Børnene, mens hun er hjemme fra? — Eller tænkes der ved „Hjemmets Gerning“ ikke saa meget paa Børnenes Pleje som paa Mandens? — Vi kender i Telefonselskabets Tjeneste en Hustru, hvis Mand er uheldbredelig sindssyg og opholder sig paa en Sindssygeanstalt, medens 6 Børn er overladt til Moderens Forsorg. Denne Hustru har gennem en Aarrække arbejdet som Telefonmedhjælper, uden at kunne opnaa fast Ansættelse og Lønstigning, blot fordi hun ikke har villet gøre sin Mand endnu ulykkeligere ved at lade sig skille fra ham, og fordi hun endnu ikke har opnaaet den Lykke (!) at blive Enke. Vilde en saadan Hustru ikke bedre være i Stand til at faa Gerningen i sit Hjem forsvarlig røgtet, dersom hun kunde opnaa fast Ansættelse og den Løn, som svarer dertil? —

Vi tror saa gerne, at disse Arbejdsgiveres Interesse for Hjemmet og dets Gerning er oprigtig ment, men den er ikke desto mindre ganske misforstaaet. Livsvilkårene og Arbejdsvilkårene har nu forandret sig saaledes, at det i mange Hjem er en Nødvendighed, at Hustruen hjælper med til Forsørgelsen, og skal den Bestemmelse vedblivende staa ved Magt, at en Telefonistinde mister sin Stilling, naar hun gifter sig, da vil adskillige unge Mennesker blive forhindrede i at sætte Bo.

Dansk Kvindesamfund talte i sin Tid med Held de gifte Telegrafistinders Sag; havde Telefonvæsenet paa dette Tidspunkt været en offentlig Institution, skulde vi ogsaa nok have faaet Held til at skaffe Telefonistinderne deres retfærdige Ønske opfyldt.

Hverken Borgmester eller Raadmand.

Københavns Kommunestyre er som Følge af det stadig voksende Arbejde blevet udvidet med en Borgmester og en Raadmand, og Raadmændene vil i Fremtiden ligesom Borgmestrene blive lønne- de, dog kun med en halv Borgmestergage. Kvinderne burde i Grunden beklage det sidste, thi ud fra Erfaringerne med Hensyn til

lønnede Stillinger drister vi os til at paastaa, at det vil blive vanskeligere for en Kvinde at slippe ind i en Raadmandsstilling end for en Kamel at gaa gennem et Naaleøj. Borgmesterembedet vil vi slet ikke tale om, det har vi forlængst opgivet Haabet om at se lagt i Hænderne paa en Kvinde, men vi havde saa smaat haabet paa en af Raadmandspladserne, men saa slaar man rask Bommen ned for Kvinderne ved at beslutte, at den skal være forbunden med Gage. Det havde jo ellers passet udmærket, om den Raadmand, som staar ved den saakaldte Fattigborgmesters Side, havde været en Kvinde. Hvor Talen er om Hjelpekasser og andet ulønnet Forsorgsarbejde, er man jo saa villig til at anerkende Kvinders udmærkede Betingelser for et saadant Arbejde, hvorfor da ikke give Fattigborgmesteren en kvindelig Raadgiver ved Siden? Vi føler os ogsaa overbeviste om, at det ingen Vanskeligheder vilde have haft, om man blot ikke var kommet paa den usalige Idé, at Raadmændene skulde have deres Arbejde betalt. Der fløj den Fugl! Vi forestiller os med bange Følelser det Øjeblik, hvor Borgerrepræsentanternes Arbejde ogsaa skal lønnes — vi spaar, at der ikke bliver én kvindelig Repræsentant tilbage; — jo dog maaske Johanne Blom.

Valgstatistik.

Valgdeltagelse.

Vi meddelte i forrige Nummer af „Kv. og Sf.“, at Kvinderne ved de sidste kommunale Valg havde stemt med kun 53 pCt., medens de i 1913 havde stemt med 56 pCt. Kvindernes Valgdeltagelse indenfor Landets Hoveddele stiller sig saaledes for Aarene 1913 og 1917:

	1913
Hovedstaden	75
Provinsbyerne	71
Landdistrikterne	44
	1917
Hovedstaden	66
Provinsbyerne	68
Landdistrikterne	43

Det fremgaar heraf, at den største Tilbagegang i Valgdeltagelse har væ-